

Între cei care aleargă să ști să te oprești iar între cei care țipă să ști să taci

Motto: În viață nu e o tragedie faptul că nu-ți atingi scopul. Adevărata tragedie e să nu ai unul.

Benjamin Mays

Mircea Sârbu
Aprilie 2021, Curtea de Argeș

Seria: "Zicale populare tălmăcite"

Cuprins

În ce constă viața omului pe pământ	3
A ști să te oprești când trebuie ... e esențial	4
A ști să taci când trebuie ... e o virtute	5
Să fi cumpătat ... e un dar	6
Echilibrul e secretul vieții.....	7

În ce constă viața omului pe pământ

Sunt sigur că cineva va zice că această temă este banală sau că deja s-a vorbit despre ea și deci e irelevant să mai fie abordată, însă, omul pe pământ totuși trăiește, există, și facem aici (pe pământ) ce ne trăsnește prin cap, încercând să fim liberi, dar totuși cu limite sociale fixe, ne amăgim unul pe altul, ca să existăm, elaborând legi la nimereală, legi ce pot fi interpretate, deci un "haos difuz".

E din ce în ce mai clar faptul că fiecare dintre noi ne-am stabilit țeluri spre care "alergăm", și aplicăm fiecare dintre noi strategii, care mai de care mai "inovative" pentru a ajunge la finish.

Țelurile în viață au la bază valori fundamentale, cum ar fi:

- visurile
- curajul
- inspirația
- armonia

Fiecare dintre noi abordează metoda de a își atinge țelurile în mod diferit. Unii caută să găsească "scurtături", în timp ce alții caută să nu se abată din drum.

Indiferent că vorbim de țeluri individuale sau de grup, modul de atingere a lor este cam același.

Ce înseamnă să "alergi" pentru a ajunge primul la destinație? Înseamnă să speri ca prin asta să beneficiezi de avantaje suplimentare, doar că în viață nu întotdeauna cel ce ajunge primul e și cel avantajat.

Să ne imaginăm o cursă cu obstacole. La start se aliniază doi concurenți. Se dă startul. Unul dintre concurenți sare peste fiecare obstacol cu atenție, în timp ce al doilea concurent, în afară de faptul că a furat startul, mai ocolește din obstacole. Cel de al doilea concurent ia astfel un avantaj substanțial față de primul concurent. Cel de al doilea concurent se apropie de linia de sosire. Într-un moment de neatenție, calcă strâmb, cade și își luxează glezna. În timpul aceste, primul concurent trece pe lângă el, îl depășește și trece primul linia de sosire. Cam care ar fi concluzia? "Graba strică treaba"?

Să luăm un alt exemplu. La un interviu pentru ocuparea unui post important, se prezintă doi candidați. Sunt la ultimul interviu. Așteptând să intre, ei discută, bineînțeles, despre modul în care ar trebui să își prezinte fiecare proiectul. Primul concurent nu prea e clar cum va trebui să își prezinte proiectul. E destul de confuz. Cel de al doilea candidat, dezinvolt, stăpân pe situație se lansează într-o pledoarie extrem de amănunțită. Este chemat primul candidat la interviu. Acesta expune, cu lux de amănunte tot ce auzise prezentat de către celălalt candidat. Pe deasupra mai aduce, de la sine și câteva completări. Vine rândul celui de al doilea candidat. Intră, expune proiectul. Rezultatul, este admis primul candidat deoarece pe lângă ce a

prezentat cel de al doilea candidat, a mai venit cu niște precizări. Concluzia: dacă cel de al doilea candidat ar fi tăcut înaintea interviului, primul candidat s-ar fi făcut de rușine, căci nu stăpânea deloc subiectul.

Aceste exemple sunt edificatoare, zic eu, pentru a justifica pe deplin acuratețea proverbului: "Între cei care aleargă să știi să te oprești iar între cei care țipă să știi să taci".

Să încercăm să analizăm mai în amănunt când și dacă trebuie să ne oprim dintr-o acțiune, dar și când și dacă trebuie să tăcem.

A știi să te oprești când trebuie ... e esențial

În viață trebuie să știi când să mergi înainte, însă trebuie să știi și când să ne oprim, când să spunem "stop", până aici. De multe ori, oamenii au tendința să exagereze, indiferent dacă această exagerare este într-un sens negativ sau pozitiv. Nu știm să ne oprim la momentul potrivit, pentru că, poate, acel moment ne poate aduce niște satisfacții personale mult mai mari, chiar dacă egoismul, tipic uman, ne spune să continuăm, deși noi conștientizăm faptul că această exagerare nu ne face bine nici nouă, și nici celor din jurul nostru, dezavantajele apărând pe termen lung.

De exemplu, atunci când ducem o glumă mult prea departe decât ar fi normal, riscăm, poate, să jignim persoanele din anturajul nostru. De cele mai multe ori, mai târziu, ajungem să regretăm că nu am putut să ne oprim la momentul potrivit, dar e deja cam târziu.

Uneori, cei pe care noi îi considerăm prieteni, ajung să ne trădeze și astfel suntem puși într-o situație în care nu știm cum și mai ales când să tragem frâna, neștind cum să depășim momentul și astfel ajungem să rămânem blocați în situație, iar rezultatul este evident: regrete tardive. De fapt vina noastră a fost că nu am descoperit la timp falsul prieten, și nu am reușit astfel să oprim o prietenie toxică.

Cu această capacitate de a ști când să te oprești nu te naști, ci ea este rodul caracterului tău pe care ajungi să ți-l formezi de-a lungul timpului și al experiențelor prin care treci de-a lungul vieții. De fapt obținerea acestei capacități este rodul unui lung șir de nereușite din care fiecare dintre noi învățăm, sau ne prefacem că învățăm.

Sunt mulți care nu știu niciodată când să se oprească din a le face altora rău, sau alții să înceteze în a-i mai lăsa pe alții să își bată joc de ei, însă sunt și alții care au un caracter frumos, primit prin educație, voință, experiențe și care în majoritatea cazurilor știu ce trebuie să facă sau să nu facă, pentru a nu aduce momente neplăcute în viața semenilor lor. Pentru a lua mereu deciziile care sunt cele mai bune pentru tine, nu trebuie să te grăbești, trebuie să stai mult și să le judeci, pentru a pune în balanță ceea ce este mai bine pentru tine, din punctul de vedere al prezentului, dar mai ales al viitorului.

A ști când să te oprești dintr-o acțiune este esența, deoarece, de cele mai multe ori, "mergem până în pânzele albe" cu o acțiune, chiar dacă uneori realizăm că mergem pe un drum greșit.

A ști să taci când trebuie ... e o virtute

A ști să taci nu înseamnă numai să te ferești să vorbești. Mai înseamnă și să știi să ascuți. Cei tineri trebuie îndemnați să învețe arta de a asculta. De multe ori a decide să aplici "principiul trestiei", înseamnă nu numai înțelepciune, dar mai ales un ajutor enorm pe care îl poți da unui semen aflat într-un moment de cotitură din viața lui.

Prea puțini cunosc acest lucru și, și mai puțini au tăria s-o pună în practică, adică să se slujească de o asemenea artă, căci a tăcea la momentul potrivit e o artă. Câți oameni nu și-au făcut dușmani pentru că n-au știut să-și înfrâneze o observație, a cărei urmare a stricat tot efectul unui discurs pregătit dar care i-a întrerupt dezvoltarea.

Pentru "ascultători" sunt mai multe tipuri de a tăcea. Unul constă în păstrarea unei tăceri totale. Acest mod de a tăcea place cu siguranță cel mai mult vorbitorului, care nu întârzie să-și arate simpatia față de cei care știu să-i asculte spusele cu luare aminte. Vorbitorul prețuiește foarte mult pe cei care se feresc să-i întrerupă cursivitatea discursului și să facă să-i devieze o perorare pe care se bizuia.

Vorbitorului îi plac mult ascultătorii muți, ale căror observații n-ar putea fi pe măsura celor cu care își pigmentează expunerea. Atenție, a fi un asemenea ascultător nu ar trebui să te plaseze în grupul celor dezinteresați de spusele vorbitorului, în grupul celor plictisiți de discursul vorbitorului.

Se găsește totuși un soi de ascultători pe care vorbitorul e și mai încântat să-i aibă parteneri în discuție. Cei care, știind să tacă, nu stau cu toate acestea muți. Ne gândim la acei spirituali sau poznași care, cu un cuvânt, cu o exclamație, chiar cu un gest știu să sporească valoarea unui discurs; în modul acesta dau celui care vorbește iluzia unei convorbiri. În fața celor cu totul muți, vorbitorul se teme că discursul lui ar putea să aibă aerul unei conferințe. Pe când cu ceilalți are impresia unei convorbiri în care, firește, el este acela care strălucește. Cele câteva interjecții, exprimate cu abilitate, fac ca frazele amenințate să cam pălească discursul vorbitorului, să îl însuflețească din nou.

Interesul se trezește cu o exclamație, se înviorează cu o întrebare pusă cu îndemânare și se complică prin semne de atenție, dovedite printr-un cuvânt aparent scăpat fără voie. De aceea, cei care știu să tacă în felul acesta sunt siguri de favoarea pe care o vor obține prin respectuoasa lor semi-tăcere.

Cu toată contradicția care ar părea că se naște din fraza din urmă, noi vom stăruii totuși să numim la fel acest mod de a tăcea, aceasta fiind tăcerea respectuoasă. Cei pe care îi arătăm ca știind să tacă și care vorbesc precum am arătat, merită cu adevărat asemenea denumire. Este mai greu să taci după ce ai rostit un cuvânt sau două pline de profunzime decât să păstrezi o tăcere totală. Să nu vorbești decât atât cât vrei și, când consideri necesar, să te oprești, aceasta este adevărata știință a tăcerii, care trebuie observată și cultivată.

A întreține o conversație cu minimum de cuvinte, menite numai a face să strălucească oratorul căruia dorești să-i arăți respect și simpatie, aceasta este opera unor oameni abili, principali, al căror spirit consimte să se instruiască cu plăcere.

Destul de apropiată de tăcerea respectuoasă, dar despărțită de o linie de demarcație, se află tăcerea care izvorăște din admirație.

Un poet francez spunea:

„Numai tăcerea e mare, întreg restul e o minciună...”.

Cine n-a suferit de acea sâcâială specială de care dau dovadă cei proști atunci când, sunt în fața unor lucruri importante, se cred datori să le comenteze cu banalități?

Cine n-a condamnat pe inoportunul care, în fața unei priveliști grandioase, își arată admirația prin cuvinte sărăcăcioase? Este adevărat că unii dobitoci se amestecă să rostească fraze umflate, a căror sterilitate este o jignire adusă frumuseții ce ni se dezvăluie. Admirația adevărată este mută. A ști să admiri aproape întotdeauna înseamnă să taci.

Pentru a nu diminua prin cuvinte intensitatea emoției pe care niște lucruri frumoase ne-au făcut s-o simțim, nu e altă modalitate decât să știi să taci în acel moment. Trecând momentul, când emoția simțită va aparține deja trecutului, vom avea tot timpul s-o reînviem, căutând s-o fixăm prin cuvinte care să-i reprezinte frumusețea.

Trebuie să remarcăm de altminteri că cei mai buni traducători ai unor emoții puternice sunt cei care în fața primelor manifestări au rămas fără grai. Impresiile păstrate în sine rămân nealterate de orice deformare.

Când știi să taci, știi mult mai bine, când vine vremea, să reînvi orice aducere aminte prin plasticitatea unor cuvinte.

Să fi cumpătat ... e un dar

Nu cu mult timp în urmă am vorbit despre cele două fețe ale tuturor lucrurilor și am promis că o să ne oprim asupra felului în care ne folosim de iubirea, înțelepciunea și puterea noastră ca să facem atât cât ține de noi în fiecare situație. Tot ce depășește limitele noastre este întotdeauna desăvârșit de energia care “pretutindena este și toate le împlinește”.

Dar este vorba despre un flux, despre o vibrație și o stare în care trebuie să fim pentru ca acest ciclu să funcționeze. Noi săvârșim, iar Dumnezeu desăvârșește. Pur și simplu trebuie să ne armonizăm cu energia și înțelepciunea divină în tot ceea ce facem. Eu definesc acest lucru “cumpătare”. Adică arta de a ști mereu cât ține de tine și cât trebuie să-L lași pe Dumnezeu să lucreze în toate aspectele vieții tale conștiente.

De obicei ajungem în tot felul de situații limită tocmai datorită acestei lipse de cumpătare sau înțelepciune în ceea ce facem. Mai ales atunci când suntem tineri avem tendința de a crede că puterea noastră de a ne pune în aplicare planurile este nelimitată.

Cumpătarea nu este altceva decât să ”ști să te oprești” și să ”ști să taci” atunci când trebuie. Să ști să te oprești e un lucru esențial în construcția unei armonii, iar a ști să taci este o condiție primordială în păstrarea armoniei.

Orice proces începe cu pași mici, dar siguri, continuă cu eforturi și salturi tot mai riscante și vei ajunge în final campion. Practic munca asiduă și determinată atrage energia necesară pentru a putea performa. Dar procesul implică și un antrenor bun, o echipă bună și condiții de tot felul. Un antrenor bun îl putem crea prin experiențele pe care viața ni le scoate în cale, experiențe care ne crează credințe care ne spun când să ne oprim și când să tăcem. Perseverența constructivă duce la excelență.

Exact la fel cum cea distructivă duce la eșec sau chiar la năruirea unei vieți de om. Atunci când intri în cercuri vicioase limitative sau te aventurezi în inițiative personale doar din ambiție, ai toate șansele ca eșecul tău să fie unul dramatic. Cumpătarea înseamnă să știi ce vrei, dar și unde să te oprești. Să știi mereu ce ai de făcut, cât ai făcut bine sau rău și să ceri și să accepți sprijin direct sau indirect de la ceilalți. Nu ai cum să ajungi la un potențial maxim doar prin eforturile tale. Iar dacă forțezi, clachezi. La fel cum trebuie să ții cont mereu și de toți cei implicați.

Atunci când ai obiective clar stabilite mai rămâne doar să folosești toate mijloacele bune și sănătoase care îți stau la dispoziție pentru îndeplinirea lor. Nu poți face binele prin mijloace nepotrivite sau cu forța. Nu poți nedreptății, umilii, judeca sau abuza pe cineva în numele vreunui principiu oricât de moral ar părea el. Nu poți sluji lui Dumnezeu și batjocori sau ucide pe aproapele tău. Nu poți fura și construi biserici. Nu poți lupta pentru adevăr sau libertate nesocotind libertatea sau principiile altora.

Pur și simplu nu avem voie să ne facem dreptate cu mâna noastră sau să ne socotim superiori altora. Cumpătarea vieții noastre înseamnă moralitate, bun simț și conștiință curată. Înseamnă integritate și este tot ceea ce avem mai de preț, este ceea ce ne determină caracterul și atrage respectul celor din jurul nostru. Este înțelepciunea unei vieți curate în armonie cu sinele și cu Dumnezeu.

Așa că merită să poți să te "oprești" sau să "taci" în momentul în care vezi că poteca pe care ai apucat-o duce în altă parte decât în direcția propusă. Fi deci cumpătat și învață arta "oprii" și mai ales a "tăcerii".

Echilibrul e secretul vieții

A ști să te oprești la timp și a ști să taci când trebuie sunt elementele de bază care conduc la un echilibru în viață.

Fiecare dintre noi suntem parte din întregul care formează omenirea. Echilibrul și armonia socială este suma echilibrelor pe care fiecare dintre noi le realizăm prin comportamentele noastre. Proverbul "Între cei care aleargă să ști să te oprești iar între cei care țin să ști să taci" nu este altceva decât o sugestie legată de modul în care fiecare dintre noi contribuim la armonia generală.

Nerespectarea acestor percepțe face ca echilibrul social să aibă de suferit, iar armonia să sufere perturbații. Să nu uităm faptul că mecanica cuantică ne atrage atenția asupra faptului că toți suntem interconectați și orice distorsiune creată de unul dintre noi, are repercursiuni asupra celorlalți.

A te opri la timp, sau a tăcea într-o anumită situație e un act de responsabilitate și față de ceilalți, nu numai față de noi.

Privit simplist, ceea ce spune proverbul ar putea produce efecte doar asupra echilibrului nostru, dar să nu uităm faptul că noi nu trăim izolați ci într-o comuniune și fiecare acțiune a noastră influențează și pe cei din jur.

Așa că e bine să învățăm și mai ales să aplicăm spusele proverbului "Între cei care aleargă să ști să te oprești iar între cei care țipă să ști să taci", atât pentru echilibrul nostru, dar și pentru echilibrul celor din jur.

Succes.